



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט זיו אריאלי

דוד אילביגלי

התובע

נגד

הנתבעים
1. גליה דולב
2. שמעון אוחיון – התביעה בעניינו נמחקה

1

פסק דין

2

3 הנתבע הגיש נגד הנתבעים תביעה כספית, בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות, על סך 407,000 ₪. ביום
4 14.3.21, לבקשת התובע ומשלא עלה בידו לאתר את הנתבע 2 – ניתנה החלטה בדבר מחיקת תביעה
5 התביעה נגד הנתבע. לפיכך, אתייחס רק לתביעה בעניינה של הנתבעת 1 (להלן: הנתבעת).

6

7

רקע וטענות הצדדים:

8

9 1. בכתב התביעה נטען כי בעת הרלבנטית היה התובע מנהל תחנת רכבת בחיפה. ביום 13.3.19
10 נסעה הנתבעת ברכבת מכיוון המרכז לאזור חיפה, וירדה בתחנה בה עבד התובע. הנתבעת
11 ניסתה לצאת מהרציף דרך המחסום, אלא שכרטיסה לא אפשר לה לעשות כן. הנתבעת
12 ביקשה מעובד במקום לבדוק את כרטיסה, וזה מצא כי אין ברשות הנתבעת כרטיס נסיעה
13 תקף לקו בו נסעה ולתחנה בה עצרה. הנתבעת החלה לצעוק, וביקשה כי יקראו למנהל
14 התחנה. התובע הגיע למקום, ולאחר שאימת כי אין ברשות הנתבעת כרטיס משולם עבור
15 הנסיעה שביצעה, ביקש לרשום לה דרישת תשלום, ולשם כך ביקש ממנה תעודה מזהה.
16 הנתבעת 1 סירבה להזדהות, והתובע הזמין למקום מאבטח. בכל אותה עת קיללה הנתבעת
17 את התובע, מול קהל העוברים והשבים. משהמשיכה הנתבעת לסרב להזדהות, הזמין
18 התובע ניידת משטרה. בטרם הגיעה הניידת מסרה הנתבעת תעודה מזהה, והתובע מילא
19 עבורה דרישת תשלום. באותה עת שלפה הנתבעת את הטלפון הנייד שברשותה וצילמה את
20 התובע, ללא הסכמתו.

21

22 2. עוד נטען בכתב התביעה כי ביום 16.9.19 פרסמה הנתבעת, אשר מחזיקה דף ברשת
23 החברתית פייסבוק, פרסום שקרי הכולל תמונות של התובע (אותן צילמה ביום 13.9.19),
24 את שמו המלא, את עיסוקו ואת שם תחנת הרכבת שבניהולו.

25



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

3. להלן יובא הפרסום (השיבושים במקור; שיבושים בסימני פיסוק הושמטו):

1 "הפרצוף הרע שאתם רועים [צ"ל: רואים] עכשיו זה דוד אלגבילי מנהל תחנת רכבת
2 חיפה, אדם רע שמקווה שיקבל את ענשו על התנהגות שטנית ורעה ממדרגה ראשונה!
3 עכשיו אספר, יום בהיר אחד עליתי לי על רכבת חיפה, עליתי עם כרטיס חופשי חודשי
4 שאיתו אני מתניידת ביום יום בכל מקום. הגעתי לתחנת לב המפרץ בחיפה/מרכזית
5 המפרץ ובא [צ"ל: ובה] רציתי להיכנס כמובן. יש לציין שברכבת עצמה שהייתי, עלה
6 מבקר, בדק לי את הכרטיס והעביר במכשיר והכל היה בסדר והמשכתי בנסיעה כרגיל.
7 כמובן לאחר שהגעתי כמו שמאמר כבר לחיפה, הגיע אותו דוד אלגבילי ובדק את
8 הכרטיס והתחיל לצעוק בפני כל הציבור מסביב: גנבת, את גנבת, זה לא כרטיס של אזור
9 חיפה, וצרח כמו משוגע, דיבר בצורה מגעילה שפשוט לא להאמין. אמר: אנשים כמוך
10 גנבים צריכים לשלם. הסברתי שהכרטיס חופשי חודשי, המבקר בדק והכל היה בסדר,
11 והוא המשיך להגיד לי גנבת, ושזה לא אזורי, ואני יזמין לך משטרה עם לא תשלמח כנס
12 [צ"ל: תשלמי קנס], והכל צעקות. כמובן שאני לא פראירית וכמו שניסה להשפיל אותי
13 בצורה זועתית אני השפלתי אותם חזרה, לא יקום הבנאדם שיקרה [צ"ל: יקרא] לי
14 ככה וישפיל, אף אדם! מול ציבור שלם! גם עם ברוב תמימותי וחוסר ידיעתי שאותו
15 כרטיס לא תופס על אזור, יש צורה, יש דרך ארץ, וכנראה אצלו זה רחוק מאוד
16 מהמציאות, דרך ארץ. אז כן, רכבת ישראל, בושה לכם. כמו שביישתם אותי, המנהל
17 שלכם שניסה בכל דרך אפשרית לבייש אותי, אני אבייש חזרה ולא אחסוך במילים!
18 רכבת ישראל בושה לכם להחזיק אדם רשע ועוד בתור מנהל רכבת. יכל להסביר בצורה
19 יפה הייתי מוסיפה מה שצריך לאותו כרטיס והיה יכול להיגמר בצורה יפה. אותו דוד
20 אלגבילי יום כיפור מגיע, את גזר דיני שמים זה רק בורא עולם עושה, אתה תקבל את
21 עונשך אמן, מקווה מעומק ליבי. אבקש לפרסם כי אין שום סיבה שיהיו עוד אנשים
22 שיצטרכו [צ"ל: יצטרכו] לסבול התנהגות מזעזעת ומשפילה מעובד רכבת אידיוט! אני
23 יודעת לענות חזרה ברוך השם. הוא את שלו קיבל ממני, לא חסחתי [צ"ל חסכתי] ולא
24 אחסוך במילים, אבל יש כאלה שלא ידעו לענות להתגונן ובטוחה שאני לא הראשונה
25 ולא האחרונה שזכתה לשמוע את הפה המסריח שלו תרתי משמע! פרסמו פוסט זה
26 שיתופים ועוד שיתופים של הפרצוף רוע הזה שטן בדמות אדם דוד אלגבילי מנהל רכבת
27 ישראל באזור חיפה! רכבת ישראל בושה לכם. תביעת דיבה ועוגמת נפש. ניפגש בבית
28 משפט!"

4. עוד נטען בכתב התביעה כי הפרסום זכה לעשרות תגובות, שיתופים ו"הודעות חיבוב"
31 (Like). הנתבעת, כך נטען, שיתפה את הפרסום 14 פעמים באותו יום, מתוך כוונה זדונית
32 לפגוע בתובע ובשמו הטוב, וכן להשפילו. לטענת התובע, קהל של מאות ואף אלפים נחשף
33 לאותו פרסום שקרי, חלקם הצדיק את הנתבעת, חלקם הביעו את דעתם באופן קיצוני על
34 המקרה, כינו את התובע בשמות גנאי, וכו'. באחת התגובות המשיכה הנתבעת וכינתה את
35



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

- 1 התובע "חולה נפש", ולאחר שאחד הקוראים העיר לה כי הדבר עלול להזיק לה, וייעץ לה
2 להתייעץ עם עו"ד, השיבה:
3 "אני ישאיר את הפוסט, אין שום בעיה עם זה. מבינה מה אתה אומר, גם לא אוריד את
4 הפוסט בשום פנים ואופן... אני יבייש אותו יותר מזה".
5
6 ובתגובה נוספת כתבה הנתבעת כי התובע:
7 "... הוא מניאק הוא, הוא בן של ... יש לו פרצוף שדורש סתירה, מה סתירה, פלוס
8 יריקה בדיוק כמו שנאמר כבר... כמו שאמרתי שטן בדמות אדם".
9
10 כשאחד הקוראים כתב לה כי הפרסום עלול לשמש לרעתה בבית משפט, הגיבה התובעת:
11 "עדיף להוציא פחות כסף מהבן ... ויותר לבייש אותו ושילמד להיות בנאדם! למרות
12 שרוע שבפנים בתוך הנשמה ולצערנו רוע אי אפשר לשנות...".
13
14 5. נטען עוד בכתב התביעה כי התובע הוא מנהל תחנת רכבת ותיק, מוכר, אשר ביצע את
15 מלאכתו נאמנה. הפרסומים השקריים גרמו לו לעוגמת נפש רבה ולתחושת השפלה. נכון
16 למועד הגשת התביעה, הפרסומים עדיין לא הוסרו מדף הפייסבוק של הנתבעת, והם
17 פורסמו בזדון מתוך כוונה לפגוע בו. נטען כי בשל הבושה והעלבון החל התובע לקבל
18 טיפולים פסיכיאטריים.
19
20 6. נטען בנוסף כי הנתבעת פגעה בפרטיותו של התובע פגיעה ממשית, בכוונה ובזדון, שכן
21 צילמה את התובע ללא הסכמתו, וסירבה לבקשתו לחדול מכך ולמחוק את התמונות.
22 התמונות פורסמו על ידי הנתבעת על מנת לזהות את התובע ולהשפילו.
23
24 7. משכך, עתר התובע לחייב את הנתבעת בתשלום פיצוי בסך 143,000 ₪ בגין הפגיעה לפי חוק
25 איסור לשון הרע, וכן 121,000 ₪ בגין הפגיעה בפרטיותו, ובסה"כ 264,000 ₪ [כאמור,
26 לכתחילה הוגשה התביעה גם נגד נתבע נוסף, בגין תגובות שהגיב לפרסומים של הנתבעת;
27 תביעה זו נמחקה].
28
29 8. הנתבעת הגישה כתב הגנה, במסגרתו הוכחשו האחריות והנזק. נטען כי כרטיס הרכבת של
30 הנתבעת אמור היה לאפשר לה לעבור את המסוף אותו ביקשה לעבור. התובע לא היה סבלני
31 כלפיה, קילל אותה "בצורה ארסית ושקטה" על מנת לקומם עליו את הנתבעת וכדי ליצור
32 פרובוקציה מכוונת. הנתבעת הכחישה כי השתוללה וצעקה, ואישרה כי סירבה להזדהות.
33 נטען כי הנתבעת לא קיללה את התובע, והוא זה אשר עורר פרובוקציה, הקניט במכוון את
34 הנתבעת, ואף קילל אותה. הנתבעת הכחישה כי צילמה את התובע. הנתבעת טענה כי אינה



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

1 זוכרת שהעלתה את הפרסום המיוחס לה בכתב התביעה, וכי התובע פגע בה פגיעה קשה על
2 רקע סקסיסטי. נטען כי הנתבעת אינה מודעת לפרסום מושא התביעה, ולהיקף תפוצתו.
3 עוד נטען כי הנתבעת לא התכוונה לפגוע בתובע, אך ככל שהלה אכן נפגע, הרי שתחושותיו
4 של התובע מחווירות נוכח המילים הקשות שלו כלפיה. נטען כי התובע קילל אותה תוך
5 שהוא נוקט במילים כגון "מטומטמת", "שרמוטה", "את לא שווה זיון", "את תשלמי על
6 כרטיס חדש גם אם תעשי סלטות באוויר", ועוד.

7

8 9. עוד נטען כי הנתבעת פנתה לאחר האירוע לנציבות תלונות הציבור ברכבת ישראל, ושוחחה
9 עם נציגה של הנהלת מקום העבודה של התובע. בנוסף כתבה מכתב לנציבות. תלונתה של
10 הנתבעת לא טופלה.

11

12 10. על פי החלטת כב' השופט י' רטנר, הוגשו עדויות הצדדים בתצהירים. עם פרישתו של כב'
13 השופט י' רטנר הועבר התיק לשמיעה בפני. ביום 27.11.22 התקיימה ישיבת הוכחות. מטעם
14 התובע העיד התובע עצמו. מטעם הנתבעת העידו הנתבעת עצמה וכן רופא מטפל של התובע,
15 ד"ר שרגא בוניאק (על פי הסכמת הצדדים, נשמעה עדותו של ד"ר ש' בוניאק עוד בטרם
16 נשמעה עדותו של התובע).

17

18 11. הצדדים הגישו סיכומי טענות בכתב.

19

20 **עיקרי טענות התובע בסיכומיו:**

21

22 12. על אף הכחשתה בכתב ההגנה, הנתבעת אישרה בחקירתה כי דף הפייסבוק ממנו נעשה
23 הפרסום – שייך לה. הנתבעת אף אישרה כי היא צילמה את התובע בעת האירוע, והעלתה
24 את תמונתו של התובע עם הפרסום (זאת על אף הכחשתה בכתב ההגנה). הנתבעת אישרה
25 בחקירתה הנגדית כי בעת הרלבנטית לא היה ברשותה כרטיס משולם לנסיעה ברכבת.

26

27 13. טענות הנתבעת כי התובע הקניט אותה או השפילה אותה – הן טענות בעלמא אשר לא
28 הוכחו. בשלב מאוחר של ההליך, וכדי לנסות ולחפות על הפרסום הפוגעני, אף הגישה
29 הנתבעת תלונה במשטרה נגד התובע, והאשימה אותו בהטרדה מינית. המשטרה לא
30 התייחסה ברצינות לתלונה זו.

31

32 14. עדותה של הנתבעת לא הייתה מהימנה או עקבית.

33



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

1 הפרסום לא נעשה ע"י הנתבעת בטעות, והיא לא עשתה דבר כדי לתקנו. אדרבא, התובעת
2 ביקשה להפיץ את הפרסום כמה שיותר, וביקשה מחבריה בדף הפייסבוק לשתף את
3 הפרסום. ביום הגשת התביעה, כחצי שנה לאחר האירועים המתוארים בו – עדיין ניתן היה
4 למצוא את הפרסום בדף הפייסבוק של הנתבעת. בהמשך הנתבעת אף בדתה תלונה שקרית
5 נגד התובע, על הטרדה מינית. הנתבעת המשיכה בקו התנהגות משפיל במהלך עדותה בבית
6 המשפט. היא המשיכה לבזות את התובע ולכנות אותו ואת בא כוחו בכינויי גנאי. הגנת תום
7 הלב אינה עומדת לנתבעת, והנתבעת לא הוכיחה כי עומדת לה הגנה זו. אף לא עומדת לזכות
8 הנתבעת מי מההקלות המנויות בסעיף 19 לחוק איסור לשון הרע.

9
10 הנתבעת פגעה בפרטיותו של התובע עת פרסמה את תמונתו ברבים, יחד עם טקסט שקרי
11 ומשפיל.

עיקרי טענות הנתבעת בסיכומיה:

12
13
14
15 הנתבעת ניצלה את מצבה של הנתבעת על מנת להעלות את חמתה, בידיעה ובמטרה להוציא
16 אותה מכליה.

17
18 הנתבעת לא הוכיח קשר סיבתי בין מצבו הרפואי והנפשי לבין האירוע מושא התביעה. הנתבעת
19 נסמך על מסמך אחד, פסול. הנתבעת אף לא הצליח להוכיח את טענתו כי הפרסום נותר בדף
20 הפייסבוק של הנתבעת משך כחצי שנה.

21
22 הנתבעת פנתה לרכבת ישראל בתלונה, אך לא זכתה לכל סיוע או תשובה. בנוסף, קשה היה
23 לנתבעת להעלות את טיעוניה אודות הטרדות מצדו של התובע. התובע ביצע מעשים
24 פליליים. התובע קילל את הנתבעת, כינה אותה גנבת, הביט לתוך חולצתה של הנתבעת
25 והעיר לה הערות על אופן לבושה וגודל החזה שלה.

26
27 הנתבעת לא הציג כל ראיה אותנטית התומכת בטענתו כי התובעת גידפה אותו. מכל מקום,
28 מדובר בפרסום אשר נמחק תוך מספר שבועות.

29
30 לנתבעת עומדת טענה הגנת תום לב, שכן הפרסום הוא בגדר הבעת דעה על התנהגות של
31 עובד במגזר הציבורי. הפרסום נעשה "בדם ליבה" של הנתבעת, בשל היחס המטריד
32 והפוגעני של התובע, אשר בייש אותה בפני קבל עם ועולם. הנתבעת ביקשה להעלות עניין
33 ציבורי נוכח הטרדה וההשפלה מצדו של התובע.

34



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

1 22. עדותו של הפסיכיאטר, ד"ר בוניאק, אשר זומן מטעם ההגנה, מלמדת כי עדותו של התובע
2 שקרית, וכי הוא העליל שקרים על הנתבעת.
3

דיון והכרעה:

4
5
6 23. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם באופן בלתי אמצעי, עיינתי בכתבי הטענות
7 ובראיות שהוגשו, וכן נתתי דעתי לסיכומי טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין
8 התביעה להתקבל באופן חלקי.
9

10 24. אקדים ואציין, ביחס לעצם סוגיית הפרסום, כי התובע הרים את הנטל המוטל עליו
11 להוכיח, כי הנתבעת היא שפרסמה את הפרסומים מושא התביעה, והיא אשר צילמה את
12 תמונתו של התובע ופרסמה את תמונתו.
13

14 אמנם, בכתב הגנתה (ובהמשך גם בסיכומי הנתבעת) ננקטה לשון מעורפלת. כך למשל
15 הכחישה במפגיע כי צילמה את התובע, וטענה כי אין ברשותה תמונות שלו. לשיטתה של
16 הנתבעת, טענת התובע כי צילמה אותו היא "חלק מסאגה שלמה של שקרים" אותם מייחס
17 לה התובע "בצורה נפשעת" (סעיף 8 לכתב ההגנה).

18 עוד טענה הנתבעת (סעיף 10 לכתב ההגנה) כי "אינה זוכרת כי העלתה את הפוסט אותו
19 ייחס לה התובע בכתב התביעה" וכי היא "אינה מודעת לפוסט" (סעיף 11 לכתב ההגנה).
20 אף בסיכומים מטעמה נטען כי התובע לא הציג "כל ראיה אותנטית" המוכיחה את טענתו
21 כי הנתבעת גידפה אותו מעל דפי הפייסבוק (סעיף 26 לסיכומי הנתבעת).
22

23 25. לטעמי, הנטל להוכחת הפרסום – הורם. עדותו של התובע מהימנה עלי. היא נתמכת
24 בצילומים של הפרסומים מתוך דף באתר הרשת החברתית פייסבוק, הרשום על השם Noa
25 Noa. הנתבעת אישרה בחקירתה הנגדית, כי דף זה שייך לה (ע' 40 לתמליל הפרוטוקול).
26 בניגוד לנטען בכתב ההגנה, הנתבעת אישרה בחקירתה הנגדית, כי היא זו שצילמה את
27 התובע [ע' 56 לתמליל הפרוטוקול], והעלתה את התמונה לדף הפייסבוק שלה (ע' 43
28 לתמליל הפרוטוקול). בניגוד ללשון העמומה בכתב ההגנה - הנתבעת אישרה במפגיע כי היא
29 זו שכתבה ופרסמה את הפוסט מושא התביעה [ולטענתה מחקה אותו כחודש ימים לאחר
30 כתיבתו – ע' 43 לתמליל הפרוטוקול]. הנתבעת עמדה על כך שמחקה את הפוסט, וכי עשתה
31 זאת בעצתו של עורך דינה [ע' 44 לתמליל הפרוטוקול].
32



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

- 1 26. במלים אחרות – הכחשת הנתבעת כי צילמה את התובע ולאחר מכן פרסמה את הפוסט
2 בצירוף התמונה – היא הכחשת סרק מיותרת, המלמדת בין היתר על מידת האמינות שיש
3 לייחס לטענותיה.
4
5 27. אף לעניין משך זמן הפרסום – עדיפה עליי גרסת התובע על פני טענות הנתבעת. לטענת
6 הנתבעת, היא מחקה את הפרסום זמן קצר לאחר פרסומו [בעדותה בבית המשפט טענה כי
7 ה"פוסט" נמחק כחודש לאחר פרסומו, בעצת בא כוחה; ולשאלה מדוע פנתה לקבלת ייעוץ
8 משפטי כאשר טרם הוגשה תביעה – השיבה כי "נרמז לה" על ידי אדם שלא הסכימה לנקוב
9 בשמו, שהיא עלולה להיתבע]. אין בידי לקבל טענה זו.
10
11 ראשית, הטענה כי מחקה את הפרסום בעצת בא כוחה – עלתה לראשונה במהלך שמיעת
12 הראיות.
13
14 28. שנית, הטענה כי הפרסום נמחק כחודש לאחר פרסומו – אינה מתיישבת עם הראיות
15 שהוצגו. שכן הפוסט נושא את התאריך 16.9.19. לו היה אמת בטענת הנתבעת, הרי שהפוסט
16 אמור היה להימחק בחודש אוקטובר, לכל היותר נובמבר 2019. אלא שבעמוד הראשון של
17 הפוסט [ת/2 לכתב התביעה] מופיע הכיתוב "2020 © Facebook". ברי כי עובדה זו אינה
18 מתיישבת עם טענת הנתבעת לפיה הפוסט נמחק בשנת 2019. בנוסף, ניתן לראות משרשרת
19 התגובות לפרסום, שאין אמת בטענת התובעת בדבר מחיקת הפרסום כעבור חודש. כידוע,
20 סמוך לכל תגובה מופיע רישום של מועד כתיבתה, ביחס למועד הצפייה בתגובה. ניתן
21 לראות כי ליד התגובות הישנות ביותר מופיע הכיתוב "20 שבועות" [ר' למשל ת/3], ואילו
22 ליד התגובות החדשות יותר מופיע הכיתוב "5 שבועות". ללמדך כי ניתן היה לצפות בפוסט
23 שהעלתה התובעת לכל הפחות 20 שבועות טרם מחיקתו, וכי קוראים המשיכו להגיב לפוסט
24 משך 15 שבועות לפחות.
25
26 פרק הזמן האמור מתיישב עם טענת התובע, כי זמן קצר לפני הגשת התביעה – עדיין ניתן
27 היה לצפות בפרסום בחשבון הפייסבוק של הנתבעת. אני קובע לפיכך כי התובע הוכיח כי
28 הפרסום נותר בחשבון הפייסבוק של הנתבעת משך כחמישה חודשים, ממועד הסמוך
29 לקרות האירוע (מחצית חודש ספטמבר 2019) וזאת עד להגשת כתב התביעה נגד הנתבעת
30 (חודש פברואר 2020).
31
32 29. משהוכיח התובע את עצם הפרסום על ידי הנתבעת ואת משך הפרסום, הרי שעולה השאלה
33 אם עלה בידי התובע להוכיח גם את עילת התביעה ביחס לתוכן הפרסום. כאמור – שתי
34 עילות עומדות בבסיס התביעה: האחת, עילת תביעה לפי חוק איסור לשון הרע; השנייה
35 לפי חוק הגנת הפרטיות. שתי העילות ייבחנו להלן.



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

1

2

3

לשון הרע – דיון:

4 30. כידוע, תביעה לפי חוק איסור לשון הרע נבחנת במספר שלבים: ראשית, יש לבחון האם
5 הביטוי בו מדובר מהווה לשון הרע לפי מובנו הטבעי והרגיל בעיני הקורא הסביר, בהתאם
6 למבחנים הקבועים בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, והאם נעשה "פרסום" כאמור בסעיף
7 2 לחוק. שנית, וככל שנקבע שפורסם דבר לשון הרע, יש לעבור לבחון האם עומדת למפרסם
8 מי מההגנות הקבועות בסעיפים 13-15 לחוק. שלישית, וככל שנמצא כי הפרסום אינו חוסה
9 תחת ההגנות הקבועות בחוק, יש להידרש לשאלת הסעד המתאים לנפגע מהפרסום [השווה
10 ע"א 751/10 פלוני נ' דיין אורבך(8.2.2012)]

11

12 31. שאלת היותו של פרסום בגדר לשון הרע נבחנת על פי הוראת סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע,

13

לפיה "לשון הרע" היא דבר שפרסומו עלול להוביל לאחת מהתוצאות הבאות:

14

"(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג

15

מצדם;

16

"(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסות לו;

17

"(3) לפגוע באדם במשרתו... בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

18

"(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו

19

המינית או מוגבלותו"

20

21 32. את השאלה אם יש בפרסום משום לשון הרע יש לבחון תוך שימוש באמות מידה

22

אובייקטיביות. לא כוונת המפרסם היא המכריעה אם הפרסום עולה כדי לשון הרע. אף לא

23

האופן בו הבין מושא הפרסום את תוכנו [ע"א 740/86 תומרקין נ' העציוני, פד"י מג(2) 333

24

(1989), עמ' 338]. על בית המשפט לבחון את המשמעות שאדם סביר היה מייחס לפרסום,

25

תוך בחינת הפרסום בכללותו, לרבות משמעות הפרסום (וזאת במובחן מהמילים המדויקות

26

בהן נעשה שימוש). בכלל זה, על בית המשפט לעמוד על האמור "בין השורות", וכן על

27

הנסיבות החיצוניות הסובבות את הפרסום, הכל תוך עריכת איזון ובהתאם לתכלית החוק

28

[ע"א 751/10 הנ"ל, וכן ראה רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (12.11.2006)].

29

30 33. בענייננו, הנתבעת פרסמה "פוסט" בו כינתה את התובע ואת התנהגותו (הנטענת) כלפיה

31

בשלל כינויי גנאי. הנתבעת המשיכה ופרסמה תגובות (בתגובה לפרסום תגובות של אחרים,

32

בעקבות ה"פוסט" שכתבה), ואשר גם בהם המשיכה לכוון את התובע בכינויי גנאי, ובלשון

33

משולחת רסן:

34

35

"פרצוף רע"

36

"התנהגות שטנית"

37

"צרח כמו משוגע"

38

"חסר דרך ארץ"



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

1
2
3
4
5
6
7
8
9

"התנהגות מזעזעת ומשפילה"
"עובד אידיוט"
"פה מסריח, תרתי משמע"
"שטן בדמות אדם"
"חולה נפש"
"מניאק"
"פרצוף שדורש סתירה פלוס יריקה"
"גזר דינו יגיע, יימח שמו אמן!"

10
11
12
13

34. דומני כי לפי כל קנה מידה ואבן בוחן, ביטויים אלו, בוודאי כשהם מצטברים וחוזרים על עצמם מספר פעמים – יש לראותם כפרסום אשר עלול להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מושא לשנאה, בוז או לעג.

14
15
16
17
18
19
20

35. אלא שהמילים אינן תלויות בחלל ריק, ואינן תלושות מהקשר. יש להבין את כלל נסיבות הפרסום. הנתבעת שיתפה את קוראיה בחוויה שחוותה, בה היה מעורב התובע. לטענתה, מדובר בחוויה לא נעימה, בה (לטענתה) טעה התובע באופן הפעלת שיקול הדעת שלו, בתפקידו כמנהל תחנת רכבת, ואף התייחס אליה באופן לא הולם. התובעת ביקשה להשיב לתובע "כגמולו" – וככל שהוא פגע בה, ביקשה הנתבעת לפגוע בתובע, לבייש אותו ולהשפילו.

21
22

וככל שנתר ספק ביחס לכך, הרי שהנתבעת חזרה בפרסומים ובתגובות, פעם אחר פעם, כי מטרתה היא "לבייש" את התובע ולהשיב לו כגמולו:

23
24
25
26
27

"כמו שביישתם אותי... אני אבייש חזרה ולא אחסוך במילים..."
"אני יכנס בו שיפרסם את הפרצוף תחת שלו בכל מקום אפשרי"
"אני ישאיר את הפוסט אין שום בעיה עם זה... לא אוריד את הפוסט בשום פנים ואופן. כמו שניסה לבייש אותי... אני יבייש אותנו יותר מזה"

28
29
30
31

36. אף זאת נוסף: הפרסום מושא התביעה אכן גרר בפועל תגובות של אחרים, המבזות את התובע, משפילות אותו, ועושות אותו מטרה ללעג ולשנאה. תקצר היריעה ותיאלם הלשון מלתאר את בליל הקללות, כינויי הנאצה ושאר שיח ביבים להם "זכה" התובע מקוראים אשר נחשפו לפרסום אותו פרסמה הנתבעת.

32
33
34
35
36
37

37. ניתן לפיכך לקבוע, וללא קושי, כי הפרסום מושא התביעה מהווה פרסום לשון הרע כלפי התובע, על יסוד החלופות הקבועות בסעיפים 1 (1) ו- (2) לחוק איסור לשון הרע, בהיותם פרסומים העלולים להשפיל את התובע, לעשותו מטרה לבוז או לשנאה, ולבזותו בשל מעשים והתנהגות המיוחסים לו.



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

- 1 38. מכאן, הרי שהמשך הדיון הוא בשאלה אם עומדות לנתבעת מי מההגנות הקבועות בחוק
2 איסור לשון הרע, כאשר הנטל להוכיח אותן – מוטל על כתפיה.
- 3
- 4 39. יודגש כי הנתבעת אמנם טוענת מעין טענת אמת בפרסום: כי כרטיס הרכבת שהחזיקה
5 אמור היה לאפשר לה לעבור במסוף תחנת לב המפרץ; כי התובע לא היה סבלני כלפיה, וכי
6 קילל אותה בצורה "ארסית ושקטה" (סעיף 19 לסיכומי הנתבעת). אלא שדין טענות אלו
7 להידחות. ראשית - התובעת לא הביאה כל ראיה וכל עדות התומכת במי מטענותיה. היא
8 לא הוכיחה כי אכן הכרטיס שהחזיקה אמור היה לאפשר לה לעבור במסוף (טענה המופנית
9 כנגד עצם החלטת התובע לרשום לה דו"ח); היא לא הוכיחה דבר וחצי דבר מיתר טענותיה
10 (ותשומת הלב מופנית לכך שבפוסט שפרסמה, לא נטען כי התובע קילל אותה בצורה
11 "ארסית ושקטה", אלא כי הוא "צרח כמו משוגע"). שנית – בחקירתה הנגדית אישרה
12 התובע כי כרטיס נסיעתה לא היה בתוקף, אך טענה (לראשונה) כי לא הייתה מודעת לכך
13 [ע' 54 לתמליל הפרוטוקול].
- 14
- 15
- 16 40. נראה לפיכך, כי טענותיה של הנתבעת מתמצות בהגנות הקבועות בסעיף 15 לחוק הנ"ל.
17 ליתר דיוק, טוענת הנתבעת [ר' סעיף 29 לסיכומי הנתבעת] לקיומן של שלוש מההגנות
18 הקבועות בסעיף 15 לחוק הנ"ל:
- 19
- 20 **15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם**
21 **הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות**
22 **האלה:**
- 23
- 24 (1) הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע או על הנסיבות שמהן
25 משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3;
- 26 ...
- 27 (3) הפרסום נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנאשם או הנתבע,
28 של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו
29 עניין אישי כשר;
- 30 ...
- 31 (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי
32 או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי, או על אופיו,
33 עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במדיה שהתם נתגלו באותה
34 התנהגות."
35
- 36 41. לקביעתי, אף לא אחת מההגנות עומדות לנתבעת, והיא לא הרימה את הנטל להוכיח את
37 התקיימותן של מי מהן.
- 38
- 39 42. הטענה בדבר "חוסר ידיעה על נסיבות שבגינן ייפגע מהפרסום" (סעיף 29 לסיכומי הנתבעת)
40 – מוטב היה כי לא תיטען כלל. לא זו בלבד שהנתבעת הייתה מודעת היטב לאפשרות כי



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

- 1 התובע ייפגע מהפרסום, אלא שהיא גם רצתה בכך, והדגישה זאת פעם אחר פעם בפרסום
2 ובתגובות שכתבה לאחר מכן. הנתבעת העידה על עצמה, בפרסום עצמו, כי היא מבקשת
3 לבייש את התובע בגין מעשים שייחסה לו. גם לאחר שקוראים העירו לה שהדברים עלולים
4 להוות עילה לתביעה בגין איסור לשון הרע – שבה ועמדה הנתבעת על דבריה, ולא חזרה בה
5 ולו ממילה אחת. מעבר לכך, וכפי שהדברים עולים מעדותה של הנתבעת – היא לא מחקה
6 את הפרסום ולא הסירה אותו אלא לאחר שקיבלה הנחיה לעשות כן, מאת בא כוחה (ע' 44
7 לתמליל הפרוטוקול). למעשה, גם במהלך עדותה בבית המשפט חזרה הנתבעת "בלב שלה"
8 לא רצתה למחוק את הפוסט, וכי כיום, לו הייתה יכולה – לא הייתה מוחקת אותו (ע' 44
9 לתמליל הפרוטוקול).
- 10
11 43. אני דוחה את גם טענת הנתבעת, לפיה קמה לה הגנת תום לב לפי סעיפים 15(3) ו-15(4)
12 לחוק איסור לשון הרע. למעשה, טענות הגנה אלו שלובות זו בזו בטיעוני הנתבעת. בתמצית,
13 טוענת הנתבעת כי "התובע התחיל": הוא יצר פרובוקציות, סינן לעברה קללות ואף העיר
14 הערות סקסיסטיות העולות כדי ביצוע עבירה פלילית (הטרדה מינית). בנוסף, כך נטען –
15 פרסומי הנתבעת הם הבעת דעה באשר לאופן התנהגותו הנ"ל של התובע, אשר שימש בעת
16 הרלבנטית בתפקיד ציבורי של מנהל תחנת הרכבת.
17
18 כאמור, דין טענות אלו להידחות, וזאת מכמה טעמים.
19
- 20 44. ראשית, אזכיר כי הנטל להוכחת קיומן של טענות ההגנה לפי סעיף 15 לחוק איסור לשון
21 הרע – מוטל על כתפי הנתבעת, ומקום בו כפות המאזניים מעוינות, המשמעות היא כי
22 הנתבעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה, ולא הוכיחה כי קמה לה טענת הגנה לפי סעיף
23 15 הנ"ל.
24
- 25 45. בענייננו, הנתבעת לא הביאה כל ראיה התומכת בטענותיה בדבר התגרות מצדו של התובע,
26 ובוודאי שלא הובאו ראיות המלמדות כי התובע הטריד אותה, העיר לה הערות מיניות או
27 ביצע עבירה פלילית כלפיה. טענות אלו נסמכות כל כולן על גרסת הנתבעת ועל עדותה שלה.
28
- 29 46. אלא שעדותה של התובע לא הותירה רושם מהימן, לשון המעטה. אני סבור כי לא ניתן
30 לקבוע ממצא על סמך עדותה, ודאי לא ממצא המייחס לתובע, כטענתה, ביצוע של עבירה
31 פלילית כלפיה. הטענות בדבר הטרדה מינית של התובע כלפי הנתבעת – הן בגדר עדות
32 כבושה, אשר עלתה בשלבים מאוחרים של הדיון. ההסבר בדבר כבישת העדות (לפיו מדובר
33 בתגובה פוסט טראומטית) – היא תגובה מאולצת, אשר לא הוכחה ואף היא עצמה לא
34 נתמכה בדבר, מלבד טיעוניו של בא כוחה.
35



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

- 1 47. אינני נותן אמון גם לטענתה הנוספת של הנתבעת, לפיה התובע יצר פרובוקציה ו"ליבה את
2 היצרים". שכן הנתבעת סותרת את גרסתה שלה: בפרסום מושא התביעה אין זכר
3 ל"לחישות" או "סינון" אמירות מלהיטות. ההיפך הוא הנכון. על פי הפרסום – התובע צעק
4 על התובעת [”צרח כמו משוגע”, כלשונה], והשפיל אותה לעיני העוברים והשבים בתחנה.
5 בנוסף, בפרסום מושא התביעה אין זכר לקללות ודברי הנאצה אותן מסרה הנתבעת
6 בתצהירה. נכתב אמנם כי התובע כינה את הנתבעת ”גנבת”, וכי עליה לשלם קנס – אך לא
7 מעבר לכך. ודאי שאין זכר, לא בפרסום עצמו, ולא בתגובות מאוחרות יותר של הנתבעת,
8 להערות בעלות תוכן מיני, או לביצוע עבירה פלילית של הטרדה מינית, כטענתה כיום.
9
- 10 48. יוער עוד בהקשר זה כי בכתב הגנתה טענה הנתבעת (סעיף 16 לכתב ההגנה), כי התובע
11 קיללה אותה בקללות נמרצות, ובין היתר אמר לה כי היא ”לא שווה זיון”, כלשונה. רק
12 בשלבים מאוחרים יותר העלתה הנתבעת טענה נוספת, כאילו התובע העיר לה על גודל
13 החזה שלה. המדובר בטענה כבושה, אחת מני רבות, שהעלתה הנתבעת, ואשר משקלה –
14 אפסי.
15 בנוסף, התרשמתי לשלילה מאופן מסירת עדותה של הנתבעת בפני. הנתבעת הרבתה
16 להתעמת, להרים את הקול, לקטוע את שאלות ב”כ התובע, המשיכה לכוות את התובע
17 בכינויי גנאי, ללעוג לבא כוח התובע העדות בפני, ועוד. ניכר היה הנתבעת רואה עצמה,
18 עדיין, כקורבן – תוך שהיא מסרבת ליטול אחריות על הדברים שכתבה ופרסמה, ועל
19 תוצאותיהם.
20
21
- 22 מנגד, עדותו של התובע מהימנה בעיניי. הוא מסר את עדותו באופן קוהרנטי, שקול ומדוד.
23 עדותו הייתה עקבית, ולטעמי הוא ביקש לדייק בעדותו ככל הניתן (גם לנוכח חקירה נגדית
24 ארוכה ונוקבת). עדותו של התובע עדיפה עלי לאין ערוך מעדותה של הנתבעת.
25
- 26 49. שנית, אני סבור כי ניתן ללמוד על חוסר תום ליבה של הנתבעת מעצם סגנון הפרסום. אפנה
27 בהקשר זה לספרו של המלומד א' שנהר, ”דיני לשון הרע” (1997), ע' 264:
- 28 **”על תום לבו של המפרסם או על העדרו ניתן ללמוד גם מהפרסום עצמו.
29 פרסום זהיר ומתון בלשונו, שאינו פוגע מעבר לסביר על פי מטרת ההגנה
30 הספציפית שבמסגרתה הוא נדרש, ילמד על תום ליבו של המפרסם ואף
31 עשוי להקים לו את החזקה כי עשה את הפרסום בתום לב... מאידך גיסא,
32 יצירת דרמטיזציה בפרסום באמצעות הכללה מודעת של פרטים לא
33 מדויקים, או השמטה מכוונת של פרטים חשובים, עשויות להעיד על
34 העדר תום לבו של המפרסם. ניסוח בוטה ומעליב בצורה בלתי סבירה
35 עשוי להעיד על העדר תום לבו של המפרסם ואף לגרום לכך שלא תעמוד
36 לו החזקה שעשה את הפרסום בתום לב...”**
37



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

50. בענייננו, אין מדובר בפרסום "זהיר" או "מתון". אדרבא, הנתבעת פרסמה פרסום בוטה
הכולל הטחת האשמות חמורות, כינויי גנאי ודברי שטנה של ממש. במהלך ניהול הגנתה
אף גלשה גרסתה לעבר האשמה של התובע בביצוע עבירה פלילית כלפיה - מבלי שהוצג ולו
בדל של ראיה לכך. כמעט בבחינת למעלה מן הצורך אציין, כי גם לו סברה הנתבעת כי קמה
לה חובה מוסרית וחברתית להצביע בפני הציבור על התנהגות פסולה (לטעמה) של התובע
– הרי שאין התאמה, אין הלימה ואין מידתיות בין ביקורת עניינית ומנומקת שאולי רצתה
הנתבעת להשמיע, לבין הביטויים הבוטים בהם נקטה הנתבעת כלפי התובע בפרסום מושא
התביעה, פרסום אשר נועד לבזות, לבייש ולהשפיל את התובע.

51. זאת ועוד – הנתבעת העידה על הפרסומים שפרסמה (הן הפרסום הראשוני והן בתגובות
שהעלתה), כי בכוונתה להשיב לתובע 'מנה אחת אפיים', ולבייש אותו יותר מכפי שהוא
בייש אותה (לטענתה) – ר' בהקשר זה הציטוטים שהובאו לעיל, בסעיף 35 לפסק הדין.

52. בעשותה כן, שמטה הנתבעת במו פיה את הגנת תום הלב, נוכח הוראת סעיף 16(ב)(3) לחוק
איסור לשון הרע, הקובע כי:

"(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב, אם
נתקיים בפרסום אחת מאלה:

...
(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה
להגנת הערכים המוגנים על ידי סעיף 15.

53. מן האמור לעיל עולה כי לא רק שהנתבעת לא הוכיחה את תום ליבה בפרסומים, אלא קמה
בעניינה החזקה ההפוכה, כאמור בסעיף 16 לחוק איסור לשון הרע – חזקה אותה לא
הצליחה הנתבעת לסתור.

54. אשר על כן, אני קובע כי לנתבעת לא עומדת טענת הגנה של תום לב, לפי סעיף 15 לחוק
איסור לשון הרע.

אני קובע לפיכך כי בפרסום מושא התביעה, התגבשו יסודות העוולה של פרסום לשון הרע,
כהגדרתו בסעיף 1 לחוק הנ"ל, וכי לנתבעת לא קמה מי ההגנות הקבועות בסעיפים 13-15
לחוק.

פגיעה בפרטיות – דיון:

55. סעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי יראו כפגיעה בפרטיות גם:

"(4) פרסום תצלומו של אדם ברבים, בנסיבות שבהן עלול הפרסום
להשפילו או לבזותו"



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

1 56. כאמור, הנתבעת הכחישה לכתחילה כי היא זו שצילמה את התובע, אלא שבמהלך חקירתה
2 הנגדית אישרה כי התמונות שפורסמו בחשבון הפייסבוק שלה – הן תמונות של התובע,
3 אשר היא עצמה צילמה באמצעות הטלפון הנייד שלה בעת האירוע.
4

5 57. עיון בתמונות מלמד כי מדובר בצילום של התובע, ברשות הרבים. נראה כי התובע צולם
6 בעת שרשם דו"ח לנתבעת. תמונה זו, לכשעצמה ובמנותק מההקשר בו פורסמה – אינה
7 משפילה או מבזה. הסיטואציה בה תועדה התובע – אינה מביכה ואין בה כדי להציג את
8 התובע באור שלילי. ואולם, לא ניתן לנתק בין התמונה לבין הקשרה. התמונה פורסמה
9 ביחד עם המלל שהעלתה הנתבעת, מלל המציג את התובע באור שלילי, נלעג, ובתוספת
10 כינויי גנאי. תוספת התמונה – מעצימה את הפגיעה בתובע, את ביזויו ואת השפלתו. ואכן,
11 ניתן גם לזהות בתגובות שנרשמו על ידי אחרים, התייחסויות שונות למראהו של התובע,
12 בתוספת כינויי גנאי והערות מנמיכות ומשפילות אודות תכונות אופיו. נראה, כי תוספת
13 התמונה מלמדת אף היא על רצונה של הנתבעת להרע לתובע ולגרום לו לבושת פנים (רצון
14 זה של הנתבעת עולה גם מאמירות מפורשות שלה – הן בפוסט עצמו והן בתגובות שכתבה
15 בהמשך).
16

17 58. ביחס לעילת תביעה זו, לא עלתה מטעם הנתבעת כל טענה מהותית.
18

19 59. אני קובע לפיכך כי בפרסום תמונתו של התובע ברבים, כתוספת ל"פוסט" שהעלתה
20 הנתבעת בחשבון הפייסבוק שלה – יש כדי להשפיל ולבזות את התובע, ומשכך יש לראות
21 את הפרסום כמקים עילת תביעה לפי סעיף 4(2) לחוק הגנת הפרטיות.
22

סוגיית הנזק והפיצוי - דיון

23
24
25 60. התובע עותר לחייב את הנתבעת בפיצוי סטטוטורי – הן מכוח חוק איסור לשון הרע והן
26 מכוח חוק הגנת הפרטיות.
27

28 סעיף 7א' לחוק איסור לשון הרע קובע כי:

29 "ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב
30 את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים
31 חדשים, ללא הוכחת נזק".
32 (ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע
33 פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם
34 לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא
35 הוכחת נזק."
36

37 הוראה דומה מצויה בסעיף 29א(ב) לחוק הגנת הפרטיות:



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

- 1 "ב(1) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי סעיף 4, רשאי בית המשפט
2 לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים
3 חדשים, בלא הוכחת נזק.
4 (2) במשפט כאמור בפסקה (1) שבו הוכח כי הפגיעה בפרטיות נעשתה
5 בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע
6 פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור באותה פסקה, בלא הוכחת
7 נזק.
8 (ג) לא יקבל אדם פיצוי בלא הוכחת נזק לפי סעיף זה, בשל אותה פגיעה
9 בפרטיות, יותר מפעם אחת."

10
11 61. בענייננו, התובע לא הביא כל ראיה המלמדת על נזקים שנגרמו לו בשל הפרסומים מושא
12 התביעה. התובע אמנם טוען כי נגרמה לו עוגמת נפש רבה ובושת פנים, אך אין טענה כי
13 נגרמו הפסדי שכר/ירידה בהכנסות, או כי נגרמו לו הפסדים אחרים בעין. הטענה היחידה
14 של התובע בהקשר לנזקים שנגרמו לו – היא כי "התובע החל לקבל טיפול רפואי בפני
15 פסיכיאטר, עקב הבושה, העלבון והלעג שנגרמו לו מהפרסומים השקריים והמבזים" (סעיף
16 10 לכתב התביעה; ור' גם סעיף 18 לתצהיר עדותו של התובע). נוכח טענה זו, אפשרתי
17 לנתבעת לזמן לעדות את ד"ר ש' בוניאק, פסיכיאטר אשר טיפל בתובע.

18
19 62. עדותו של ד"ר בוניאק סתרה את טענת התובע כי **בעקבות ולאחר הפרסומים** הוא החל
20 לקבל טיפול. על פי עדותו של ד"ר בוניאק, התובע החל בטיפולים אצלו כבר בשנת 2006,
21 לאחר אסון הרכבת בבית יהושע. מאז המשיך התובע בקבלת טיפול תרופתי אצל ד"ר
22 בוניאק, והיה במעקב רפואי [ע' 3 לתמליל הפרוטוקול]. לד"ר בוניאק הוצג תיעוד רפואי
23 שצירף התובע לתצהירו [ת/26]. הרופא השיב כי מאחר ומדובר במסמך חלקי – אין
24 באפשרותו להשיב מה תאריך הביקור ומה תאריך ההדפסה של המסמך [ע' 5 לתמליל
25 הפרוטוקול]. בנסיבות אלו אני סבור כי המשקל הראייתי שניתן להעניק למסמך הרפואי
26 שהציג התובע [ת/26] – אפסי.

27
28 63. אני קובע לפיכך כי התובע לא הרים את הנטל להוכיח את טענתו כי בעקבות הפרסומים
29 מושא התביעה – החל לקבל טיפול רפואי אצל פסיכיאטר.

30
31 64. אשר לשיקולים העומדים בבסיס פסיקתו של פיצוי ללא הוכחת נזק: בפסיקה ניתן למצוא
32 מספר קריטריונים לקביעת סכום הפיצוי הסטוטורי וביניהם ההשפלה והסבל שחוה
33 מושא הפרסום, מעמדו של הניזוק בקהילתו, טיב הפרסום ואמינותו, היקף התפוצה של
34 הפרסום ומידת הפגיעה שיש בפרסום. יש אף לתת את הדעת להתנהגות הצדדים – הן
35 המפרסם והן מושא הפרסום – לפני הפרסום ואחריו [ר' למשל ע"א 6903/12 **Canwest**
36 **Global Communicatiions Corp** נ' עוזר (22.7.15)].



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

- 1 מטרת הפיצוי, בהקשר זה נועדה להשיג שלוש תכליות: לעודד את רוחו של ניזוק העוולה,
2 לתקן את הנזק שנגרם לשמו הטוב, וכן למרק את זכותו לשם הטוב, אשר נפגעה בשל
3 הפרסום [השווה רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף (14.8.01)]. מכל מקום, אין לקבוע "תעריף"
4 לפיצוי סטטוטורי, אלא הבחינה היא אינדיבידואלית.
5
- 6 65. בענייננו, הנתבעת העלתה את הפרסומים ב"כיכר השוק" של העידן הוירטואלי – הרשתות
7 החברתיות. הנתבעת העלתה את הפרסום הפוגעני, וביקשה מאחרים לשתף את הפרסום.
8 הנתבעת אישרה בעדותה כי בחשבון הפייסבוק שלה רשומים כ- 1,500 חברים.
9 להתרשמותי, ולאחר שמיעת עדותו של התובע, הפרסום הסב לו צער, כאב ובושה. התובע
10 ביצע את עבודתו, פעל כמתבקש ממנו – ובשל כך זכה מהנתבעת לקיתונות של גידופים
11 ברחבי המרשתת, בליווי תמונתו.
12
- 13 66. זאת ועוד: הנתבעת לא הביעה חרטה על מעשיה, ולמעשה רואה את עצמה גם כקורבן
14 [ע' 54 לתמליל הפרוטוקול]. היא לא נטלה אחריות (למעשה, אף הכחישה – הכחשת סרק
15 – כי צילמה את התובע וכי פרסמה את דברי הבלע נגד התובע בחשבון הפייסבוק שלה).
16 לאחר הגשת התביעה, וככל הנראה בניסיון להיחלץ מן המצר אליו נקלעה – היא הגישה
17 במשטרה תלונה נגד התובע, בתואנה כי בעת האירוע, בתחנת הרכבת באמצע היום, מול
18 קהל הומה אדם - ביצע התובע כלפיה עבירת מין. תלונה זו נסגרה אף מבלי שהתובע זומן
19 לחקירה.
20
- 21 גם במהלך עדותה בבית המשפט לא חסכה התובעת מהתובע את חרצובות לשונה. כך למשל
22 כינתה אותו "אדם מסוכן מאוד" (ע' 47 לתמליל הפרוטוקול), כי היא מייחלת לכך שיפטרו
23 את התובע [ע' 53 לתמליל הפרוטוקול], וכי התובע הוא "בן אדם כזה קטן" [ע' 56 לתמליל
24 הפרוטוקול].
25
- 26 67. יש אף לתת את הדעת כי הפרסום בוצע בכוונת מכוון. כמפורט לעיל, מלשון הפרסום, כמו
27 גם מתגובות שפרסמה הנתבעת לאחר מכן, עולה כוונה ברורה של הנתבעת – לבייש את
28 התובע ברבים, ולהשפילו. לעניין אומד הפיצוי, יש לתת את הדעת לקיומה או להיעדרה של
29 'כוונה לפגוע'. כוונה כאמור עשויה להביא לכפל הפיצוי הסטטוטורי – הן לפי חוק איסור
30 לשון הרע והן לפי חוק הגנת הפרטיות. על פי הפסיקה – לשם קביעה שהפרסום נעשה
31 בכוונה לפגוע, לא די בקיומה של "צפיות" שהפרסום יפגע במושא הפרסום. נדרש יסוד נוסף
32 של התנהגות זדונית, של "כוונה של ממש" לפגוע [רע"א 5022/13 יצחק נ' דנון תקשורת
33 בע"מ (8.9.13)].



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

- 1
2 68. הנתבעת לא הצביעה על כל כוונה אחרת בפרסום, מלבד פגיעה בתובע. לא עלתה כל הצדקה
3 או נימוק המסביר את הפרסום. בעניין זה, אין לי אלא להפנות לדברים שכתבה הנתבעת
4 עצמה, המלמדים את כוונתה בפרסום הדברים:
5 "אני אבייש חזרה ולא אחסוך במילים!"
6 "אתה תקבל את עונשך אמן"
7 "... חלום שלי באותו רגע היה לירוק לו בפנים, אבל אני מאופקת כי אני יזמבר אותו בדרכים
8 קשות יותר".
9 "... כמו שניסה לבייש אותי... אני יבייש אותו יותר מזה!"
10 "...אני יזמבר אותו בכל דרך אפשרית!"
11
12 69. אני סבור לפיכך כי במעשיה של הנתבעת גלומה "כוונה לפגוע", כוונה אשר בכוחה להצדיק,
13 הנסיבות המתאימות, פסיקת פיצויים ללא הוכחת נזק בשיעור מוגבר, שלא יעלה על כפל
14 הפיצוי הקבוע בסעיפים 7א' לחוק איסור לשון הרע, ו/או 29א' לחוק הגנת הפרטיות.
15
16 70. עניין אחרון בו יש לדון ולהכריע, נוגע לטענת התובע כי יש לחייב את הנתבעת בפיצוי
17 מצטבר, לפי שתי עילות התביעה: הן לפי חוק איסור לשון הרע והן לפי חוק הגנת הפרטיות.
18
19 71. אין בידי לקבל טענה זו של התובע. אבהיר כי הפרסום הוא פרסום אחד: של מלל ותמונה
20 יחד. הנתבעת אמנם המשיכה והגיבה לאחר כתיבת הפוסט – אולם התובע לא טוען כי כל
21 פרסום, שיתוף או תגובה – מהווה פרסום נפרד המקים עילת תביעה נפרדת.
22
23 72. לשיטתי יש בפרסום כדי להשפיל את התובע ולבזותו (ואלו מתעצמים בשים לב לתוספת
24 התמונה). בנוסף, יש בפרסום התמונה והמלל כדי לפגוע בפרטיותו של התובע. עם זאת,
25 נראה כי התובע אינו יכול להיפרע פעמיים בגין אותו פרסום. הטעם לכך נעוץ בעובדה
26 שהאינטרסים המוגנים העומדים בבסיס שתי העילות – קרובים מאוד במהותם. לפי
27 הפסיקה, ככלל, בעת פסיקת פיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק בגין פרסום המקים עילה
28 לפי שני החיקוקים – ייפסק פיצוי פעם אחת בלבד, באופן המביא בחשבון הן את הפגיעה
29 בפרטיות והן את הפגיעה בשם הטוב:
30
31 השווה ת.א. (נתניה) 5680/02 פלונית נ' שניידר (6.2.06);
32 ת.א. (חיפה) 6002-09-08 חלבי נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ (26.6.11);
33 ת.א. (תל אביב – יפו) 19700-08-12 עמית נ' וואלה תקשורת בע"מ (1.9.15).
34



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

73. אמנם, ייתכנו מקרים ונסיבות בהם יהיה זה נכון וראוי לפסוק פיצוי סטטוטורי נפרד ללא הוכחת נזק, בגין פרסומים שונים המהווים הוצאת לשון הרע ופגיעה בפרטיות – למשל כאשר מדובר בפרסומים נפרדים, או כאשר אלמנטים שונים במסכת המעשים או הפרסומים מקימים עילה מכוח חוק אחד, ואלמנטים אחרים מקימים עילה מכוח חוק אחר [ר' למשל ת.א. (תל אביב – יפו) 24514-10-09 דור נ' בן יששכר (15.3.15)]. לא כך הם פני הדברים בענייננו. המדובר כאמור באותו פרסום ממש, ובאותם אלמנטים פוגעניים אשר פגעו הן בפרטיות של התובע והן בשמו הטוב. משכך, הרי שאין מקום לפסיקת פיצוי סטטוטורי נפרד לפי שני החיקוקים.

9

10

סיכום:

11

74. הנתבעת העלתה בחשבון הפייסבוק שלה פרסום הכולל צילום של התובע, ובצדו מלל פוגעני, המטיל דופי בתובע, אשר כולל האשמות אודות יחס פוגעני שלו כלפיה – האשמות אשר לא הובאה כל ראיה התומכת בהן. כל זאת, בתוך שימוש בשפה בוטה, בכינויי גנאי ובנאצות. הפרסום פגע בפרטיותו של התובע, בשמו הטוב, השפיל וביזה אותו בפני הבריות. לנתבעת לא עומדת כל הגנה שבדין לפרסום זה, והוא מקים עילת תביעה, הן לפי חוק איסור לשון הרע והן לפי חוק הגנת הפרטיות.

18

75. הפרסום מושא התביעה נעשה על ידי הנתבעת בזדון, ובמטרה אחת – לפגוע בתובע, לבייש אותו ברבים, לבזות אותו ולהשפילו. בכך יש משום חומרה מיוחדת, המצדיקה גם פיצוי מוגבר, מכוח הוראת סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע.

22

76. לא הוכח בפני נזק מיוחד או חריג שנגרם לתובע בגין הפרסום מושא ההליך שבפני. בשים לב לאופי הפרסום והיקפו, כמו גם התנהגות הנתבעת (היעדר נטילת אחריות וחרטה, מחיקת הפרסום רק לאחר שהוגשה התביעה, אופן ניהול ההגנה – לרבות הכחשת עצם הפרסום והצילום) – אני פוסק לתובע פיצוי ראוי, ללא הוכחת נזק, בסכום כולל של 20,000 (עשרים אלף) ₪.

28

כמפורט לעיל, ונוכח זהות האינטרסים המוגנים בין חוק איסור לשון הרע וחוק הגנת הפרטיות, לא מצאתי לנכון לפסוק לתובע פיצוי נפרד בגין כל אחד מהחיקוקים הנ"ל.

31

77. אשר על כן אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע פיצוי בסך 20,000 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

34



בית משפט השלום בחיפה

ת"א 37941-02-20 אילביגלי נ' דולב ואח'

תיק חיצוני:

1 עוד אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע הוצאות (לרבות שכ"ט עו"ד ומע"מ) בסכום כולל
2 של 5,000 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.
3
4 הסכומים הנזכרים לעיל ישולמו לתובע, באמצעות בא כוחו, תוך 30 יום מהיום.
5

6 **המזכירות תעביר את העתק פסק הדין לצדדים.**

7
8 ניתן היום, י"ג כסלו תשפ"ד, 26 נובמבר 2023, בהעדר הצדדים.
9

זיו אריאלי, שופט

10
11